

Finta Éva

(1954, Beregszász) költő,
tanár, Sárospatakon él,
József Attila-díjas

Finta Éva

Belső kert

Mit gondoljak az árulásról, az emberekről,
a megbocsátás hamujáról mit gondoljak,
bontott téglahalmaz az emlékezetem,
bontott falmaradványok halmaza a múlt.
Lebontom, kitörlöm belső tájaim csúf mementóit,
átépítem belső tájaimat, kertjeimet,
mintha harmadnapra, harmadhónapra,
harmad- vagy harmincadévre
feltámadtam, feltámadok.
És átépítem meggyógyított kertemet,
belső tájaimon új sorsomat rendezem,
fenyők, tölgyek, kőrisek és platánok között
teregetem, szárítom sorsom vásznát,
vakíttatom fehérségét a nappal.

Időtlen

És felrepül az ember, mint a labda.
Nem kő, azt már megírta Ady Endre.
A földet érés ismét felhajítja,
igaz, csak annyira, hogy visszaesne.

Mély és magas között ingáz a létünk,
miként ha folyvást mozgásban lehetne,
amíg a végső vízszintesbe érünk,
s szépek leszünk, amiként Ady Endre.

Hogy játék lenne az, ami a lélek
szintjeiben megújul és feléled,
vagy küzdelem, keserves és magányos,

véreztető, halálosan időtlen,
s nem gyógyult meg, ki átélte előttem? –
Vitorlázó kövek közt száll a táltos.